

## **PÜHAKUTEPÄEV (raamatust Lattiakuvat 2, Lasten Keskus)**

Eesti keelde tõlkinud: Kristel Maltis

Vahendid:

4 pruuni lina

võimlemisrõngas või kuldne rõngas

kuuseoksi

küünlaid

Kristus-küünal

kaunistamismaterjale

Laul

*Osalejad panevad paarides põrandale neli pruuni lina. Koos mõeldakse, mida see värv igaühele meenutab.*

Juhendaja:

„Keskel olev värv võiks olla kõike seda, mida ütlesite. Täna on see siiski meie jaoks maa ja muld. Vaadake maad, kuidas see lebab vaikselt, rahulikult ja raskelt. Ka meie tahame rahuneda, nii nagu meie keskel olev maa. Hingame rahulikult sisse ja välja. Me tunneme oma jalgu maa vastas. Tunneme, kuidas maa kannab meid – maa, millel me elame.

*Juhendaja paneb ringi käima kuldse rõnga nii, et igaüks saab seda puudutada ja annab selle edasi.*

Juhendaja:

„Ringil ei ole algust ega lõppu. Seepärast on see igaviku ja ääretuse sümbol. Algas ja lõpp saavad Jumalas jälle üheks. Temas saavad katkised asjad jälle terveks, üheks, nii nagu Jumal on üks.“

*Juhendaja asetab osalejate abil rõnga ringi keskele pruunide linade peale.*

*Juhendaja võtab esile kaetud korvi, milles on kuuseoksad. Korv pannakse ringlema ja osalejad saavad tunnetada läbi lina korvi lõhna. Kui kõik on korvi nuusutanud, saab arvata, mis korvi sees on.*

*Kõik saavad võtta endale korvist oksakese.*

Juhendaja:

„Kus te olete varem kuuseoksi näinud?“

Juhendaja:

„On vana komme viia kuusepärg haudadele sügisel ja talvel. Kasvamise, õitsemise ja saagikorjamise aeg on nüüd möödas. Päevad lühenevad. Külmad saabuval. Päike kaotab oma jõu. Looduses sureb kõik see, mille päike suvel kasvatas. Kuuseoksad on rohelised ka talvel. Need meenutavad meile suve, lubadust, et maa õitseb kord jälle. Tuleb suvi ja päike paneb oma jõuga jälle kõik elama. Kuusepärg

viiakse hauale, kuna ka seal on lootus. Meile kallid inimesed on maetud surnuaeda, aga ükskord koidab uus hommik, kui meid äratatakse surnuist.“

*Peale vestlust viib igaüks oma oksakese kuldse rõnga juurde nii, et sellest moodustub kuusepärg. Suur pärg kaunistatakse nende mõtete ja mälestustega, mida meil on meie lähedastest surnud inimestest.*

Juhendaja süütab küünla:

„Hauale on kombeks viia ka küünlaid. Küünal on lootuse ja palve sümbol. Küünal meenutab meile nagu ka kuusepärg, et ka kõige pimedamas öös paistab valgus.“

Juhendaja kõnnib küünlaga ringis nii, et kõik saavad seda tunda ja asetab küünla kuuespärga keskele:

„Jeesus ütleb: Mina olen maailma valgus. Kes mind järgib, ei käi pimeduses, vaid tal on igavene elu.“

*„Me usume, et meie armsad on Jumala juures turvalises kohas. Ta hoolitseb nende eest ja meie kõikide eest nii elades kui ka surres.“*

Osalejad saavad küünla, mis süüdatakse Kristus -küünlast. Igaüks saab asetada oma küünla oma kuuseoksakese kõrvale.

Laul. Minu õnn on olla 4. salm, Mind vii (kui inglil käel), Olen matkal ma 1., 3. ja 5. salm, Ühel päeval läheme, Maa on nii kaunis... liikudes ringis ja vaadates tekkinud pilti.

Palve:

Jumal, me kanname meie südames neid, kes on juba surnud. Aitäh selle eest, mida oleme neilt oma ellu saanud. Teisalt tunneme ka muud kui tänu: süütunnet, viha ja kurbust. On asju, mida oleksime tahtnud, et need oleksid teisiti, sõnu, mida oleksime tahtnud ütelda. Sina näed meie tundeid ja tunned meie igatsust. Ole nende lähedal, keda igatseme, anna neile igavene rahu ja ole meie kõikide lähedal. Nüüd ja meie elu kõikidel päevadel. Aamen.